

Némi elkeseredés érzik az emberek szaván. Okolják a várost sok mindenért, a vérmesebbek szidják is. Hogy túl a vizen gyalázatos állapotban van a komptól kivezető kocsit. Ha lehuzódik a víz és a sáros, iszapos út süppedős talajával ott fog terpeszkedni a széles hullámtéren, nincs az a hat ökör, ami el tudná ott húzni a könnyű homokfutó kocsit. A város dolga volna, hogy ott rendes köves utat csináltasson. De nem teszi. Ellenben nyugodtan zsebrevágja a százezer forintokat, amit a tápéi nép fizet neki évente árendába.

— Jó lenne már valamelyik szenátor urnak egy pár hold bérletet adni a tápéi réten, akkor bizonyos, hogy lesz jó köves ut az első nyáron . . . — így morfondíroz az én magyarom, miközben keményen rágia a pipaszárát, amelyből nem jön füst.

— Hja, barátom, nem szabad békétlenkedni. A városnak is sok kiadása van. A maguk apró-cseprő bérleteiből nem nagyon telik meg a kasszája . . .

— Hogy nem-e? — pattant föl a tápéi fi haragosan. Szinte villámlott a szeme. — Kérdezze csak meg az ur odabenn, hogy mennyi bért szednek el tőlünk? Igaz, hogy apró-cseprő összegeket fizetünk, de ezek a kis összegek százhuszezer koronát tettek ki évenként. Tavaly már ez se volt elég, fölverték az árendát kétszeresénél is többre, úgy, hogy *háromszázhatvanezer koronát* vág zsebre a nemes város a kicsi Tápé lakosaitól. Hát nem lehetne ebből a pénzből egy rongyos kis utat megépíteni? Nem eleget instanciáztunk érte már tíz esztendő óta? . . . Már biz' uram, ammondó vagyok, hogy mostoha gyermekei vagyunk mi Szeged városának.

Elhallgatott a magyar s én éreztem, hogy sok igazság van a beszédében. Nem lehet tagadni, hogy a szorgalmas, de szegény kis falu majdnem semmi kedvezésben sem

részesül a hatalmas kegyur részéről, melynek ki van szolgáltatva. Ha a város akarta volna, már régen villanyos szaladgálna Tápera is, meg Dorozsmára is, amely falvak ugyyszólván a város lakosságának szolgáltatból élnek. Csak egy parányi komoly elhátározás, vagy parányi anyagi hozzájárulás szükségeltetné és mindkét szomszédos falu hosszú évtizedek mulasztását feledve, intenzíven belekapcsolná kereskedelmét a kegyur nagy forgalmának körébe.

Igaza van a falu elkeseredett népének és segíteni kellene rajta, annnyival inkább, mert a segítséghez leginkább csak a jóakaratt hiányzik.

A kormány a magántisztviselőkért.

— Készülő törvények. —

(Saját tudósítónktól.) Amikor az ellenzék korteszéközei fogytán vannak, akkor nagyon gyakran azzal áll elő, hogy a munkapárt az ország érdekében nem dolgozik semmit és a hazafias föllobbanások mögött ilyenkor ott lappang a titkos vágyak netovábbja: ha én tartanám a kezemben az ország gyeplőjét. Az ellenzéki taktikához tartozik, hogy amikor a kormány és a munkapárt az ország demokratikus fejlődése és egyes társadalmi kasztok boldogulása érdekében üdvös törvényjavaslatokat alkot, akkor kell a legnahangosabb szóval, legfennebben hirdetni, hogy ez a munkapárt nem csinál semmit, csak henyél és ismét henyél a kormány enyhe árnyékában.

Éppen az élő példák hosszú sorozata mutatja a leghatásosabban, hogy mindez tévedés, tudatlanság vagy félrevezetés. Az élő példák közül kiragadjuk most a legujabbakat, amelyek élénken cáfolnak rá az ellenzék vádjaira és átlátszó politikájára. Jelenleg a magántisztviselők érdekében is készül üdvös és nagyon szükséges törvény, azzal a céllal, hogy a magántisztviselő-társadalom boldogulása szabályozott jogviszonyok között, ren-

dezett alapokon biztosíttassék. Az ellenzéki sajtó természetesen az ilyenekről hallgat, holott ez is egyik alapkőve az ország demokratikus fejlődésének. *Két törvény is készül most a magántisztviselők érdekében*, az egyik, amely a magántisztviselők jogviszonyait szabályozza, a másik pedig a vásárnapi munkaszünetről szól. A magántisztviselők országos sajtóorgánuma, a *Magántisztviselők Lapja*, amelynek a kitűnő Kreutzer Lipót a főszerkesztője, legutóbbi számában részletesen ismerteti a készülő törvényjavaslatokat és többek között a következőket írja:

— A kereskedelmi minisztérium törvény-előkészítő bizottsága sorra-rendre tárgyalja most a *magánalkalmazottakat közelről érdeklő nagyszámú szociálpolitikai törvényjavaslatokat*. Új törvényt dolgoznak ki a *vásárnapi munkaszünetről*, amely a vidéken is csak a legszükségesebb cikkek árusítását engedi meg vasárnap. A hivatalos hirdetés, a készülő tervezetről annyit mond hogy — néhány kivételes esetet leszámítva, — *alkalmazók és alkalmazottak egyaránt megkapják majd a háborítatlan vasárnapi munkaszünetet*.

Mi az új törvénytől mindenesetre elvárjuk, hogy véget vet azoknak a botrányoknak, amelyek mostanában számos vidéki városban megvannak még, ahol a rendőrhatalóságok nembánomsága miatt kartársaink vasárnap is dolgoznak a hivatalokban, mint ha semmi sem történt volna a vasárnapi munkaszünet dolgában két évtized óta Magyarországon. Jó törvény kell és a jó törvénynek úgy kell, hogy kiméletlenül szigorú legyen a végrehajtása.

Majd „A mi törvényünk” cím alatt a következőket közli a *Magántisztviselők Lapja*:

— Az ipari törvényelőkészítő-bizottság most tárgyalta — Matlekovits Sándor dr. elnöklésével — második szövegét annak a törvényjavaslatnak, amely a magántisztviselők jogviszonyait szabályozza.

Ezen a tárgyaláson csakugy, mint a javaslat első szövegének tárgyalásán, mindvégig résztvevő Szövetségünk elnöke is. A tárgyalásokat a bizottság egyelőre befejezte, a nevezetes törvénytervezetnek most készül a

nyával, — csak hogy ne zavarja és ne szomorítsa az embert, kit szeret vala.

Minekelőtte hazaérnének, hirül hozák azonban Bethékielnek szolgálai, hogy e napok alatt fehéres betegség támadta meg és megölte az ő egyszülött figyermekét, az ő feleségétől valót, ki jámbor vala, okos és kezes, mint az ur templomának áldozatra való koscskái. Ő pedig megszakgató köntösét és fejére hamvat szórván, gyászolá egyetlenegyjét.

Mikoron pedig közelite megint az ő feleségéhez, Penninához, — nagy sűrű könnyhullások fakadozának az asszony szeméből. Mondá pedig az szívbéli sirással: „Ember, amaz idegen özvegy nagy jót cselekvék teveled. Megszabadította tégedet halálnak halálától és vidámitott tégedet az ő testének gazdagságával, hogy ne békétlenkedj az Ur elen a nyomorúságban. És nem adhatái te neki mitsem ezekért. Nem szabad őt elfelejtened; menj el őhozzá!” Így szóla, sirván az ő felesége, — mert szívében jó és igaz asszonyember vala.

A férfit pedig gondolá: igaza vagyón. És felkelvén éjnek éjtszakáján, kerüli vala a várost szomorodott szívvél és az utcákon és szorosokon keresi azt, akit elhagyott; migien eljuta annak házához.

Mikor pedig meg akará ölelni, könnyeket látá annak szemében is és szóla az asszony zokogó, nagy sirással: „A te feleséged áldott legyen minden asszonyok között; ő legiőbb jót cselekvék teveled, hív marada hozzád az özvegyesség esztendejében és eladá minden gyümölcsét és az ő apjáról maradt jóságait is mind pénzzé tévé, hogy visszahozhasson téged apáid földére. Nem szabad néked elhagynod őt!” Így beszéle Miléda, mert szívében ő is jó és igaz asszony vala. És gondolá a férfit: „Igaza vagyón!”

Hányattaték pedig az ember az ő elméjében és sohajta magában: „Ő, én két gyönyörűséges asszonyom; minden asszonyok szépei! Két fényeskedő drága paripa Fáraónak szekérében — selyemgyapjas kecskék kettős ellése Gileád hegyéről, — egy szafír és egy rubinkő kőöntyübe foglalva egymáshoz, — mirrha és nárdusgyökér ugyanegy kötésben, gyümölcsös ágának színesebb és édesebb páros szemje! — Ő, mely igen szeretlek titeket! Ha véletlek fekehetném egy azon virágos nagy fa jószagu sátora árnyában, — az én jobbkezem az egyiknek feje alatt és az én balkezem a másiknak a feje alatt. Avagy nincs-e kétfelem, hogy táplálhassam, őrizzem és melengessem mindketeteket? És miért, hogy egyikük csókja megkedvelteti és izesíti szájamban a másikat?”

Idő multán pedig, mikor ismét betére Miléda anyjának házába, látá, hogy figyermeket ringat ölében az asszony és kebele tejét adja neki. Megtántorodék akkor a férfit és hódola az asszony előtt, ki szüle az ő véréből való vért és testének testét. Akkor pedig, hogy hazamene az ő feleségéhez, látá, — hogy az ő nagybeteg apját gondozza és ápolgatja ő azalatt és vidámitja halála előtt. Mondá akkor magában Bethékiel: „Kicsoda amaz a férfiak közül, ki boldognak nem mondana engem e két különb-különb asszonyért, akik engemet szeretnek? És mégis szomorú az én lelkem és meg vagyón bolygatva nyugalmam!”

Mondá pedig megint Pennina, némi idők multával: „Hallám, hogy amaz asszonynak gyermeke vagyón töled, fimagzata, ki már kisdéd ijál és tegezzel játszódik; ki erős és eleven inu, ügyes és fürge, mint a kőszálak fiatal zergéi. A gyermek mindennél több és drágább és minden ő érette vagyón. Menj és

lakjál vele, az Ur örvendeztessen meg unokákkal tégedet és légy szerencsés mindhalálíg. Én pedig a halált keresem már most és a földben vágyom nyugodni, hogy ne rontanám életedet!” Így beszéle Pennina, mert szívében érezé, hogy nem birna egy nappal sem tovább osztakozni a másikkal az ő szerelmében és nem viselheti el a férfit sóhajlásait a másik után.

Ama Miléda mondá ugyanezen napokon: „A te hitvesed elvesztette az ő egyetlenegyjét, mig a te életedet térvádott; és néki most nincs vigasztalása tekiüled. Fiakat kell adnod neki és unokák reménységét, mert a gyermek mindennél több és drágább és minden ő érette vagyón. Én pedig ne legyek utadban, szerelmes uram! Elviszem e gyermeket atyáim nemzetségéhez, hogy szolgálja nekik, — magam pedig a halált kívánom és keresem most már, a sir adjon nyugodalmat nékem!” Ezt mondá Miléda, mert szívében érezte, hogy örök szánással sajnálná az ember az asszony mindhalálíg, ha netán el is hagyná őérette. Gondolá: „Én legyek-e az ő rossza és sátánja, ki szerettem őt? Így talántán szeretettel őrizi emlékezetemet és könnyhullatva gondol énrám!”

Akkor pedig kiméne az ember az utcákra hajadonfótt és kerüli vala a várost és bolyongja az utakat megzavarodva az ő belsőjében. Végezetül kiméne és a pusztaság felé vevé útját, a sivatag hegyeinek ösmeretlen vadonjai felé. És soha többé ama Khálelben, a cofeusok földén nem látta senki sem ama Bethékielt, az elbujdosott fügekal márt, — amaz utolsó igazi férfit, — kinek két jó és mértékfelett szerelmes asszonya vala.